

Thu Van Tran

Mountains are like the bones of the earth. Water is its blood.

7 september 2017 - 14 oktober 2017

dinsdag - zaterdag

11u - 18u

De geografie van Vietnam is kronkelend. Op basis hiervan wordt vaak gedacht dat deze bijzondere configuratie de eenheid van het land in vraag stelt. Vietnam strekt zich namelijk uit over 1600 km, van de Chinese grens in Haut-Tonkin tot de punt van Camau in het uiterste zuiden. De uitgestrektheid van het gebied, de symmetrie die van de noordelijke bergen naar de zuidelijke waters loopt, die communiceert van de ene delta naar de andere en gescheiden is door een smalle strook grond in het centrum, kan mogelijk leiden tot een bipolaire blik op het land. In werkelijkheid is deze visie echter beknottend gezien de twee polen sinds het begin der tijden verbonden worden door rivieren en natuurlijke energie. Het skelet van het land is de heuvelachtige en alomtegenwoordige weelderige grond die zich voedt met het water dat afdalt van de hoogvlakten om zich met overgave te werpen in de zuidelijke delta, als ware het het bloed van het land, zo de geografie van het land met leven, klank en magie bezielend. De natuur van Vietnam is wat het land tot zichzelf terugbrengt. Door zijn evenwicht en weerbaarheid stond het aan de ene toe zich te verzetten, de andere verplichtte het zich terug te trekken. De bipolariteit van Vietnam vindt haar oorsprong in de bezetting en het dubbele gedachtegoed dat zich met de bezetting in deze gebieden nestelde. Daar waar de geografische eenheid, het evenwicht van de grondstoffen en de schoonheid van de natuur één vormen.

De Franse bezetting in Vietnam werd op verschillende en hoogdravende wijzen gevierd, nu eens op barbaarse, dan weer lachwekkende wijze. Na de koloniale tentoonstelling van 1931 te Parijs plaatsten men voor het koloniaal museum een beeldengroep die in 1920 afgewerkt werd en opgedragen was aan de stad Parijs. Later werd deze verplaatst naar de Jardin Tropical van Parijs (te Nogent-sur-Marne), tussen de overblijfselen van paviljoenen van andere gekoloniseerde landen. Vandaag blijft dit gefragmenteerde monument tentoongesteld, hoewel de ruïne zich aan de blik onttrekt en ons zo herinnert aan de teloorgang van dit koloniale rijk: de poot van de overwinnende haan ontbreekt, paddestoelen verzwelgen het gezicht van de Republiek, het grijs van de steen werd door mossen gekleurd,...

Het was voor mij belangrijk om afgietsels te nemen van de voeten van de Republiek, en om met foto's de omvang van de ruïnes in beeld te brengen. Een film sublimeert de sculptuur en onthult op ingrijpende maar sterke wijze de geschiedenis: materie als bewijs. Ik toon ook een hedendaags aspect van deze tuin, een nieuwe toeëigening van het alledaagse door de gebruikers van de tuin, waarbij sommigen reageren op het verleden van de site. Deze tropische tuin is echter niet tropisch, zo is de bamboe fijn, is er weinig groen en staat er geen enkele serre. Wel komen de regionale kungfuclubs er trainen, hebben oosterse yogalessen veel succes in dit decor en draait men er Rap en RnB muziekvideo's. Enkel de impressie van een bewust en geforceerd exotisme is er tropisch.

Wat bezielt een staatsonderneming, betrokken bij de opbouw van een nieuw stedelijk landschap in Saigon - de voormalige hoofdstad van Vietnam - om bij het inrichten van een werf de buitenmuren te bekleden met zeildoeken waarop westerse landschappen gedrukt zijn? Waarom ziet men in het hart van Saigon stranden en palmbomen van Miami Beach, Zwitserse bergen en Franse tuinen? Waarom dringen deze tot tien meter lange foto's zich op in de stad? Ik heb een aantal van deze zeildoeken

gerecupereerd om ze tentoon te stellen als indicatoren van de politieke realiteit van het verval van het communistisch gedachtegoed en als herinnering aan de historische bezetting. Maar er is ook de materiële realiteit van de blootstelling aan het zonlicht en de sleet van de materie. Deze zeildoeken werden blauw na slechts enkele jaren te zijn blootgesteld aan het daglicht. Vaak zijn de landschappen die getoond worden in onze ogen voorbijgestreefd en verouderd alsof ze deel uitmaken van vervlogen dromen of vergane verwachtingen. Het westers ideaal toont zich zo als een verre herinnering, als een vervagende illusie. Het zijn geërodeerde landschappen, gebruikt, en steeds meer ontoegankelijk. Vandaag Ho Chi Minh City geheten, zal mijn stad duidelijk Saigon blijven, de koloniale stad.

Thu Van Tran, juli 2017

Linkerzaal

Jardin exotique, 2017
Plastic, water, plants
ca 32,5 x 33 x 12 cm

Les pieds de la République, 2017
Print on Baryté paper
61,7 x 41,7 cm
Edition 1+1

Rechterzaal

Peau blanche, buste indigène, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
35,5 x 77 x 108 cm
Edition 1+1

Peau blanche, corps indigène, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
187 x 78 x 44 cm
Edition 1+1

Peau blanche, drapé, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
14 x 42 x 39 cm
Edition 1+1

Peau blanche, la patte du coq, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
8 x 31 x 28 cm
Edition 1+1

Peau blanche, la queue du coq, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
26 x 88 x 130 cm
Edition 1+1

Peau blanche, main, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
10 x 28 x 40 cm
Edition 1+1

Peau blanche, orteils, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
12 x 20 x 24 cm
Edition 1+1

Peau blanche, petit pied, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
6 x 24 x 27 cm
Edition 1+1

Peau blanche, petite queue de coq,
2017
Plaster, mass-coloured MDF
26 x 54 x 110,5 cm
Edition 1+1

Peau blanche, pied, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
13 x 34 x 39 cm
Edition 1+1

Peau blanche, talon d'Achille, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
70 x 40 x 21 cm
Edition 1+1

Peau blanche, visage indigène, 2017
Plaster, mass-coloured MDF
26 x 46 x 63 cm
Edition 1+1

The yellow speaks, 2017
Video and subtitles
5'35"

Achterste ruimte

Saigon, 2017
Livid print on plastic cover
335 x 565 x 4,5 cm
In collaboration with Eric Baudart

Saigon, 2017
Livid print on plastic cover
270 x 410 x 4,5 cm
In collaboration with Eric Baudart

Saigon, 2017
Livid print on plastic cover
335 x 270
In collaboration with Eric Baudart

BIOGRAFIE

De in 1979 in Ho Chi Minh City geboren kunstenaar woont en werk in Parijs. Momenteel wordt haar werk getoond op de Biënnale van Venetië in de tentoonstelling Viva Arte Viva, gecureerd door Christine Macel. In het najaar van 2017 zal een grote sculptuur voorgesteld worden op het FIAC in Parijs door Meessen De Clercq, een installatie zal onthuld worden in het Moderna Museet in Stockholm (Zweden) en in het FRAC Franche-Comté (Frankrijk). In 2016 vonden solotentoonstellingen plaats in het Neuer Berliner Kunstverein, Berlijn (Duitsland), in het Macleay Museum in Sydney (Australië), in Ladera Oeste, Guadalajara (Mexico) en in de mediatheek van Les Abattoirs, FRAC Midi-Pyrénées (Frankrijk). In een recent verleden, werd haar werk ook getoond in het Centre Pompidou Metz (Frankrijk), in het Lidice Museum (Tsjechië), in de Kunsthalle Mulhouse, het FRAC Ile-de-France, het Centre Pompidou te Parijs, het Centre d'Art Villa du Parc te Annemasse, de Galerie Art et Essai de l'Université de Rennes (Frankrijk), L'Espace te Hanoi (Vietnam), TANAS te Berlijn (Duitsland), Kimusa te Seoul (Zuid-Korea) en La Maison Rouge te Parijs (Frankrijk). Het is haar derde solotentoonstelling bij Meessen De Clercq, die ook een solopresentatie van haar werk bracht op Art Basel in 2013.